

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **L.CH.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 4. 2018, č. j. PPR-22058-43/ČJ-2014-990131,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání výroku II. v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný žalobci přiznal podle § 177 zákona č. 361/2003 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), náhradu nákladů řízení v částce 6 082 Kč.

2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Rozhodnutím Policie České republiky, ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 10. 6. 2014, č. 705/2014, byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí služební funkcionáře žalovaným ve své podstatě potvrzeno. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2016, č. j. 3 Ad 17/2015-61, bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 8 As 21/2017-46).
4. Žalovaný jako odvolací správní orgán následně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí služební funkcionáře ze dne 10. 6. 2014 a rozhodl, že se rozhodnutí služební funkcionáře zrušuje a věc se vrací služebnímu funkcionáři k novému projednání. Výrokem II. byla žalobci přiznána dle § 177 zákona o služebním poměru náhrada nákladů řízení v částce 6 082 Kč.
5. Žalovaný uvedl, že žalobce byl v řízení úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení. Částka náhrady nákladů řízení je složena ze smluvní časové odměny (4 úkony po 1 000 Kč) ve výši 4 000 Kč, náhrady hotových výdajů (4 úkony po 300 Kč) ve výši 1 200 Kč a DPH 21 % ve výši 882 Kč.
6. Za úkon právní služby žalovaný považoval podání blanketního odvolání ze dne 30. 6. 2014, včetně jeho odůvodnění ze dne 18. 11. 2014 (považováno za 1 úkon právní služby), stížnost a návrh na přijetí opatření proti nečinnosti ze dne 13. 1. 2015, účast na jednání senátu poradní komise dne 5. 3. 2015 a seznámení se se spisem dne 5. 3. 2015. Za úkon právní služby neuznal vyjádření ze dne 27. 3. 2018, neboť v něm žalobce pouze zopakoval již dříve vznesené argumenty a zrekapituloval rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Žalobci rovněž nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, které vznikly před podáním odvolání v nalézacím řízení.
7. Následně podal žalobce návrh na vydání opravného usnesení, kterému nebylo vyhověno.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce namítá, že vyčíslení náhrady nákladů řízení bylo učiněno v rozporu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších změn (dále jen „advokátní tarif“). Celková náhrada nákladů řízení, která mu měla být dle jeho názoru poskytnuta, činí 10 386,20 Kč.
9. Žalobce považuje za nezapočtený úkon právní služby jeho vyjádření ze dne 27. 3. 2018. Dle žalobce se jedná o písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, protože v něm poukazoval na nezákonnost nařízení služby přesčas a nedostatky rozhodnutí služební funkcionáře a spisového materiálu, ze kterého bylo při vydání rozhodnutí vycházeno. Argumenty v něm uvedené nelze hodnotit jako neúčelné. Navíc v tomto vyjádření nově navrhl alternativu, jak má být žalovaným o jeho odvolání rozhodnuto, přičemž tento alternativní návrh plně odpovídá výroku I. napadeného rozhodnutí.

10. Žalobci měla být dále přiznána náhrada cestovních výdajů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada za promeškaný čas dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 3 advokátního tarifu. Není přitom povinností žalobce o tyto náhrady nákladů speciálně žádat, protože ze spisového materiálu žalovaný musel znát sídlo právního zástupce žalobce.
11. Žalobce dále namítá, že nebyl vyzván k vyčíslení náhrady nákladů a nebyl ani poučen o tom, že pokud nevyčíslí náhradu nákladů řízení, bude postupováno na základě podkladů doložených do spisu. Žalobce nemohl předvídat, kdy a jakým způsobem bude rozhodováno a napadené rozhodnutí je tudíž pro něj překvapivé. Navíc úkonem právní služby může být i úkon, který nemá oporu ve spisovém materiálu, a proto je takový postup žalovaného nezákonný.
12. Žalobce uvádí, že rozhodnutí žalovaného je rovněž nepřezkoumatelné. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že právní zástupce žalobce má sídlo v Písku, avšak s touto skutečností se žalovaný vůbec nevypořádal. Stejně tak se nikterak nevyjádřil k náhradě za promeškaný čas.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatuje, že dne 9. 3. 2018 bylo žalobci sděleno, že v jeho věci bylo ukončeno shromažďování podkladů a že má před vydáním rozhodnutí možnost seznámit se se spisovým materiálem. Není tedy sporu o tom, že žalobce byl informován o tom, že bude přistoupeno k vydání rozhodnutí odvolacího orgánu. Následně se zástupce žalobce seznámil se spisovým materiálem a dne 27. 3. 2018 zaslal další vyjádření k věci, v němž mohl požadovanou výši náhrady nákladů řízení vyčíslit; obzvláště pokud mohl s ohledem na soudní rozhodnutí předvídat, že bude mít v odvolacím řízení úspěch.
14. Žalovaný je toho názoru, že nepochybil, když vyjádření žalobce ze dne 27. 3. 2018 posoudil jako neúčelně vynaložený náklad. V tomto přípisu žalobce k meritu věci neuvedl nic nového. Oproti odvolání sice uvedl i alternativní petit, na něj je však nezbytné pohlížet jako na doplnění odvolání. Tohoto návrhu nebylo potřeba k účelnému bránění žalobcových práv, neboť žalovaný není při volbě způsobu rozhodování vázán toliko žalobcovým návrhem. Pro žalobce byl návrh alternativního petitu nezbytný pouze za účelem následné úhrady nákladů řízení, neboť bez jeho návrhu by se nedalo hovořit o úspěchu ve věci.
15. Ohledně náhrady cestovních výdajů žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobcův zmocněnec měl po dobu výkonu své profese pobočku v Myslíkově ulici 23, Praha 1, kterou zrušil až v průběhu roku 2018, a to v reakci na nepřiznání náhrady cestovních výdajů v soudním řízení pro neúčelnost, neboť místo úkonů před správním soudem bylo totožné se sídlem pobočky zmocněnce.
16. Žalovaný je rovněž toho názoru, že zamýšlel-li žalobce požadovat i náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas, měl dostatek prostoru na to, aby předložil jejich vyúčtování a prokázal jejich účelnost. Žalovanému není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje povinnost jej vyzývat k vyčíslení výše náhrady nákladů řízení. Požadavek žalobce na náhradu nákladů řízení byl jednoznačný, srozumitelný a bylo z něj zjevné, čeho se domáhá, a pokud žalovaný přistoupil k vyčíslení výše náhrady nákladů řízení dle obsahu spisového materiálu, tedy z dokumentů, které měl k dispozici, postupoval správně a v souladu s právními předpisy.

17. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Argumentace při jednání

18. Při jednání žalobce setrval na podané žalobě a argumentaci v ní obsažené. Zdůraznil, že jej žalovaná měla vyzvat k vyčíslení požadovaných nákladů řízení a v tomto směru jej měla řádně poučit. Za dané situace nevěděl (i s ohledem na průběh jiných správních řízení vedených žalovanou), že bude přistoupeno k vydání napadeného rozhodnutí. Následně pak nemohl nárok na náhradu řízení uplatnit, neboť již o něm bylo rozhodnuto. Odmítl, aby mu nebyla účtována náhrada za cestovné z důvodu zřízení pobočky jeho advokátní kanceláře v Praze, neboť v této pobočce se fakticky nezdržoval.
19. Žalovaný při jednání odkázal na svém vyjádření a na setrval na své dřívější argumentaci.
20. Při jednání provedl soud jako listinný důkaz přípis České advokátní komory, dle něhož měl právní zástupce žalobce pobočku své advokátní kanceláře v Praze od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018. Zároveň soud zjistil, že Mgr. V. J. byla od 1. 4. 2017 do 31. 12. 2019 koncipientkou právního zástupce žalobce a praxi vykonávala na adrese jeho kanceláře, tj. Třída Přátelství 1960, Písek.
21. Soud dále přečetl jako listinné důkazy tři listiny předložené žalobcem. Tyto důkazy měly dle žalobce prokazovat správní praxi žalovaného ohledně poučení účastníka řízení o nezbytnosti vyčíslení požadované náhrady náklady řízení a dále měly prokazovat skutečnost, že na pobočce v Praze zástupce žalobce fakticky nepobýval.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
23. Z povahy věci se soud nejprve zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.
24. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda je z rozhodnutí zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).
25. Žádná takováto pochybení však soud v nyní napadeném rozhodnutí žalovaného neshledal. Naopak z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný své závěry o přiznání náhrady nákladů správního řízení žalobci v inkriminované výši dostatečně a srozumitelně odůvodnil. Takto zřetelně označil jednotlivé úkony právní služby, za které žalobci náleží náhrada nákladů, a také srozumitelně osvětlil způsob výpočtu

celkové částky přiznané náhrady nákladů řízení. Zároveň uvedl, z jakého důvodu nebylo možno za úkon právní služby považovat vyjádření ze dne 27. 3. 2018. Jestliže pak žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného výroku rozhodnutí ve skutečnosti, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k náhradě cestovních výdajů a náhradě za promeškaný čas, zdůrazňuje soud, že požadavek na náhradu těchto nákladů nebyl ze strany žalobce nikdy v průběhu řízení před žalovaným vznesen. Z tohoto důvodu nebylo povinností žalovaného se k těmto nárokům v odůvodnění napadeného výroku rozhodnutí vyjadřovat, neboť není povinností správního orgánu vypořádat potenciální návrhy účastníků řízení (viz podrobněji dále).

26. K podstatě věci soud uvádí následující.
27. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.
28. Soud předně obecně uvádí, že § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví, v jakých situacích má účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení. Zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení přitom představuje úspěch příslušníka v odvolacím řízení. V takovém případě příslušníku svědčí podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 22 Ad 16/2017 – 27). Konkrétní výše náhrady pak musí být určena podle advokátního tarifu. Užití mimosmluvní části advokátního tarifu vyplývá z § 1 odst. 2 advokátního tarifu a § 22 odst. 3 zákona o advokacii.
29. Žalobce v žalobě předně zpochybňuje procesní postup žalovaného, který jej nevyzval k vyčíslení nákladů řízení před vydáním napadeného rozhodnutí.
30. K této námitce soud uvádí, že o náhradě nákladů řízení rozhoduje správní orgán podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Jestliže účastník řízení uplatní nárok na náhradu nákladů řízení, je povinností správního orgánu mu tuto náhradu v případě úspěchu ve věci přiznat. Pokud přitom účastník nevymezí výši požadované náhrady nákladů řízení, musí si pro tyto účely správní orgán zjistit relevantní skutečnosti a opatřit si dostatečné podklady. Ty však může získat přímo ze správního spisu. Z žádného ustanovení správního řádu ani zákona o služebním poměru neplyne povinnost správního orgánu zástupce účastníka řízení vyzývat k vyúčtování jím provedených úkonů, pokud o nich může rozhodnout na základě obsahu spisu.
31. Je tedy věcí samotného žalobce (respektive jeho zástupce), zda před vydáním rozhodnutí vyčíslí jím vynaložené náklady na zastupování a je zašle služebnímu funkcionáři k posouzení. V tomto případě je správní orgán povinen v rámci odůvodnění výroku o náhradě nákladů řízení uvést důvody, proč za některý z vyčíslených nákladů nepřiznal účastníkovi řízení náhradu. Jestliže však účastník ani jeho zástupce před vydáním rozhodnutí své náklady nevyčíslí, je na správním orgánu, aby tyto náklady vyčíslil dle jednotlivých úkonů obsažených ve spisovém materiálu. A takto také žalovaný postupoval v nyní posuzované věci.

32. Soud přitom uvádí, že žalobce (respektive jeho zástupce) byl uvědomen o skutečnosti, že v řízení již bude vydáno rozhodnutí, neboť žalovaný v přípisu ze dne 9. 3. 2018 sdělil žalobci, že „bylo ukončeno shromažďování podkladových materiálů“ a „před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu se může seznámit s kompletním spisovým materiálem“. Z tohoto přípisu musel dle soudu právní zástupce žalobce seznat, že žalovaný hodlá v brzké budoucnosti vydat rozhodnutí o jím podaném odvolání. Napadené rozhodnutí tudíž nemůže považovat za překvapivé, obzvláště s přihlédnutím k tomu, že žalovaný rozhodoval po zrušujícím rozsudku a vrácení věci soudem. Za této situace bylo jeho věcí, zdali správnímu orgánu předloží vyčíslení jím vynaložených nákladů řízení či nikoli. Ostatně se nabízelo, aby tyto náklady vyčísлил ve vyjádření ze dne 27. 3. 2018, jímž reagoval na předchozí podání žalovaného. V tomto podání ostatně navrhl (avšak bez bližšího upřesnění), aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení. Jestliže však tyto náklady blíže neupřesnil, postupoval žalovaný správně, pokud je určil na základě jednotlivých úkonů žalobce seznatelných ze spisového materiálu, neboť disponoval veškerými podklady nezbytnými pro identifikaci jednotlivých úkonů právní služby, za něž žalobci náleží náhrada.
33. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepovažoval za úkon právní služby jeho vyjádření ze dne 27. 3. 2018. K tomu soud připomíná, že úkon právní služby je aktivní krok či souvislá cílená činnost advokáta vykonávaná pro konkrétního klienta v příslušné, předem určené věci. Soud nikterak nepopírá, že v předmětném vyjádření se žalobce po vrácení věci žalovanému soudem věnoval podstatě daného řízení, kdy přednesl argumentaci, jež dle jeho názoru měla vést ke zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře. Zároveň se však dle soudu jednalo především o opakování již v odvolání uvedených námitek, respektive rekapitulaci soudních rozhodnutí, jež se k daným námitkám vyjádřila. Opakování již dříve vyřčeného či shrnutí v dané věci vydaných soudních rozhodnutí přitom nelze považovat za podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, jak tvrdí žalobce. V této souvislosti soud poukazuje na závěry judikatury, dle nichž pokud právní zástupce účastníka sděluje soudu své důkazní návrhy a v písemném podání stanovisko účastníka, které koresponduje s jeho již sdělenými stanovisky, nejde o účelně vynaložené náklady právního zástupce, a za taková podání odměna nepřísluší (viz usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 57 Co 799/2013), respektive že ani závěrečnou řeč obhájce vypracovanou písemně nelze pokládat za „písemné podání ve věci samé“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (usnesení Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 8 To 59/99). Náhrada nákladů řízení před správním orgánem a soudem spočívá na totožných základech, a proto lze dle soudu plně vyjít z citovaných rozhodnutí. Dle soudu přitom vyjádření žalobce ze dne 27. 3. 2018 lze považovat za určitou „závěrečnou řeč“, v níž žalobce zopakoval již dříve vyřčené či citoval soudní rozhodnutí vydaná v jeho věci. Za jeho podání tedy žalobci náhrada nákladů řízení nenáleží.
34. Na uvedeném nic nemění ani v tomto podání nově formulovaný alternativní petit (vedle změny rozhodnutí služebního funkcionáře žalobce nově navrhl též jeho zrušení a vrácení věci služebnímu funkcionáři). Touto změnou žalobce upravil petit obsažený v původním odvolání tak, aby korespondoval se závěry vyřčenými v soudních rozhodnutích (viz nezbytnost provedení dalšího dokazování). V tomto smyslu je tedy nezbytné jej považovat za doplnění odvolání, za které žalobci náhrada nákladů řízení nenáleží. Skutečnost, že tento alternativní petit odpovídá tomu, jak žalovaný v napadeném

rozhodnutí rozhodl, na dané věci nic nemění, neboť díky změně petitu bylo možno, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

35. Soud neshledal důvodným ani požadavek zástupce žalobce na náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas v případě jeho účasti na jednání senátu poradní komise dne 5. 3. 2015 a nahlédnutí do spisu dne 23. 3. 2018. Soud předně poznamenává, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je za úkon právní služby označeno seznámení žalobce se spisem dne 5. 3. 2015. Jak však soud zjistil ze správního spisu, v tento den žádné seznámení se spisem ze strany zástupce žalobce neproběhlo, v tento den se pouze zástupce žalobce zúčastnil jednání senátu poradní komise. Jediné ze správního spisu dohledatelné nahlédnutí do spisu je ze dne 23. 3. 2018. Proto soud (shodně se žalobcem) seznal, že v případě předmětného úkonu právní služby měl žalovaný na mysli právě toto nahlédnutí do spisu dne 23. 3. 2018. Uvedená písařská chyba však neměla na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí vliv.
36. K podstatě dané námitky soud zdůrazňuje, že není povinností správního orgánu domýšlet za účastníka správního řízení, respektive jeho zástupce, úhradu jakých všech hotových výdajů ve smyslu § 13 advokátního tarifu by mohl požadovat, pokud by jejich náhradu výslovně uplatnil. Správnímu orgánu totiž nemůže být známo, zdali se skutečně jedná o náklad, za který může být přiznána náhrada. V případě nepožadování náhrady cestovních výdajů se může správní orgán důvodně domnívat, že zástupce žalobce například tyto výdaje vůbec nevynaložil nebo že je požadoval v ten samý den pro případ jiného správního řízení. Z důvodu těchto eventualit není správní orgán povinen v případě rozhodování o náhradě nákladů řízení automaticky zástupci žalobce přiznat náhradu cestovních výdajů, pokud o jejich úhradu zástupce výslovně nepožádal. A pro úplnost soud opakuje, že žalobce byl upozorněn na skutečnost, že bude vydáno napadené rozhodnutí, takže mohl své náklady řízení v jím požadované výši vyčíslit. Pokud tak neučinil, nýbrž pouze obecně uvedl, že požaduje, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, postupoval žalovaný správně, pokud mezi náklady řízení automaticky nezapočetl též náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas.

V. Závěr

37. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.